A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített második tanács)

2017. december 13.*

„Gazdaság- és monetáris politika – Hitelintézetek prudenciális felügyelete – Az 1024/2013/EU rendelet 4. cikkének (3) bekezdése – Összevont alapú prudenciális felügyelet – Felügyelt csoport – Központi szervhez tartósan kapcsolt hitelintézetek – A 468/2014/EU rendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja – Az 575/2013/EU rendelet 10. cikke – Tőkekövetelmények – Az 1024/2013 rendelet 16. cikke (1) bekezdésének c) pontja és 16. cikke (2) bekezdésének a) pontja”

A T-52/16. sz. ügyben,

a **Crédit mutuel Arkéa** (székhelye: Relecq Kerhuon [Franciaország], képviselik: H. Savoie és P. Mele ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Központi Bank (EKB)** (képviselik: K. Lackhoff, R. Bax és C. Olivier, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: M. Pittie ügyvéd)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: V. Di Bucci és K.-P. Wojcik, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

a Crédit mutuel csoportra alkalmazandó prudenciális követelmények megállapításáról szóló, 2015. december 4-i ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/40 EKB-határozat megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített második tanács),

tagjai: M. Prek elnök (előadó), E. Buttigieg, F. Schalin, Berke B. és M. J. Costeira bírák,

hivatalvezető: S. Spyropoulos tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2017. június 6-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

I. A jogvita előzményei

1 A Crédit mutuel nem központosított bankcsoport, amely a Crédit mutuel helyi, szövetkezeti jogállású pénztárainak hálózatából áll. A Crédit mutuel minden helyi pénztárának csatlakoznia kell egy regionális szövetséghez, és minden szövetségnek csatlakoznia kell a Confédération nationale du Crédit mutuelhez (CNCM), azaz a hálózatnak a francia code monétaire et financier (monetáris és pénzügyi törvénykönyv) (a továbbiakban: CMF) L511-30., illetve L.511-31. cikke szerinti központi szervéhez. Nemzeti szinten a Crédit mutuel ezenkívül magában foglalja a Caisse centrale du Crédit mutuelt (a Crédit mutuel központi pénztára – CCCM), amely a hálózat tagjainak tulajdonában álló, hitelintézetként engedélyezett, változó alaptőkéjű hitelszövetkezet.

2 A felperes Crédit mutuel Arkéa hitelintézetként engedélyezett változó alaptőkéjű hitelszövetkezet. 2002-ben alapították, több regionális hitelszövetkezet-szövetség összefogásával. Más szövetségek a CM11–CIC létrehozásában működtek együtt, megint mások pedig megmaradtak önállónak.

3 2014. szeptember 19-i levelében a felperes közölte az Európai Központi Bankkal (EKB) arra vonatkozó elemzését, amely szerint lehetetlen, hogy az EKB a CNCM-en keresztül gyakoroljon prudenciális felügyeletet felette. 2014. november 10-i levelében az EKB jelezte, hogy e kérdést illetően megkeresi az illetékes francia hatóságokat.

4 2014. december 19-én az EKB tájékoztatta a CNCM-et egy, a Crédit mutuel csoportra alkalmazandó prudenciális követelményeket megállapító határozattervezetről, felhívta arra, hogy a tervezetről tájékoztassa a hozzá tartozó különböző szervezeteket, és ez utóbbiak számára határidőt szabott észrevételeik előterjesztésére. 2015. január 16-án a felperes közölte észrevételeit az EKB-val. 2015. január 30-án a CNCM nyilatkozott a felperes által előterjesztett észrevételekkel kapcsolatban.

5 2015. február 19-én az EKB tájékoztatta a CNCM-et egy, a Crédit mutuel csoportra, valamint az ahhoz tartozó szervezetekre alkalmazandó prudenciális követelményeket megállapító felülvizsgált határozattervezetről, felhívta arra, hogy a felülvizsgált tervezetről tájékoztassa a hozzá tartozó különböző szervezeteket és ez utóbbiak számára határidőt szabott észrevételeik előterjesztésére. 2015. március 27-én a felperes előterjesztette észrevételeit.

6 2015. június 17-én az EKB határozatot fogadott el a Crédit mutuel csoportra alkalmazandó prudenciális követelmények megállapításáról, amelyben hangsúlyozta, hogy ő látja el a CNCM feletti összevont prudenciális felügyeletet, egyben ő az e határozatban felsorolt szervezetek, közöttük a felperes (az (1) preambulumbekezdés) felügyeletéért felelős illetékes hatóság. E határozat 2. cikkének (1) bekezdése pontosította, hogy a CNCM feladata arról gondoskodni, hogy a Crédit mutuel csoport az I. mellékletben meghatározott követelményeknek folyamatosan megfeleljen. Az említett határozat 2. cikkének (3) bekezdése írta elő a II–2. mellékletben meghatározott követelmények teljesítését, amelyek alapján a 11%-os alapvető tőke (a továbbiakban: „CET 1” alapvető tőke) megfelelési mutató megállapításra került.

7 2015. július 17-én a felperes a felülvizsgálati testület, valamint annak működési szabályzata létrehozásáról szóló, 2014. április 14-i 2014/360/EU EKB-határozat (HL 2014. L 175., 47. o.) 7. cikkével együttesen értelmezett, az Európai Központi Banknak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról szóló, 2013. október 15-i 1024/2013/EU tanácsi rendelet (HL 2013. L 287., 63. o., a továbbiakban: alaprendelet) 24. cikke alapján e határozat felülvizsgálatát kérte. 2015. augusztus 31-én a felülvizsgálati testület meghallgatást tartott.

8 2015. szeptember 14-én a felülvizsgálati testület véleményt bocsátott ki, amelyben megállapította az EKB határozatának jogszerűségét. Ebben lényegében azt emelte ki, hogy a felperes által a 2015. június 17-i határozattal szemben felhozott bírálatok három kategóriába sorolhatók aszerint, hogy a felperes a Crédit mutuel csoport feletti CNCM-en keresztül megvalósuló összevont prudenciális felügyeletet azon az alapon vitatja, hogy ez utóbbi nem hitelintézet (első kifogás), azt állítja, hogy a „Crédit mutuel csoport" nem létezik (második kifogás), illetve az EKB határozatát amiatt vitatja, hogy 8%-os helyett 11%-os CET 1 alapvetőtőke-megfelelési mutatót követel meg (harmadik kifogás).

9 Az első kifogást illetően a felülvizsgálati testület először is arra emlékeztetett, hogy az EKB 2014. szeptember 1-jei határozatában megállapította, hogy a Crédit mutuel csoport jelentős felügyelt csoportnak minősül, és egyben arra is rámutatott, hogy a felperes e csoport tagszervezete, valamint hogy azon belül a CNCM jelenti a konszolidáció legmagasabb szintjét. Másodszor arra mutatott rá, hogy a központi szervnek az Egységes Felügyeleti Mechanizmuson belül az EKB és az illetékes nemzeti hatóságok, valamint a kijelölt nemzeti hatóságok közötti együttműködési keretrendszer létrehozásáról (SSM-keretrendelet) szóló, 2014. április 16-i 468/2014/EU EKB-rendelet (SSM-keretrendelet) (HL 2014. L 141., 1. o., a továbbiakban: SSM-keretrendelet) 2. cikke 21. pontjának c) alpontjában, valamint a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítés: HL 2013. L 208., 68. o., HL 2013. L 321., 6. o. és HL 2017. L 20., 2. o.) 10. cikkében szereplő fogalmát az Európai Unió joga nem határozza meg, és nincs olyan előírás, amely szerint az említett központi szervnek hitelintézetnek kell lennie; ezen értelmezés alátámasztásaként az európai bankfelügyelők bizottságának (CEBS) 2010. november 18-i iránymutatására (a továbbiakban: CEBS-iránymutatás), valamint az alaprendelet 4. cikke (1) bekezdésének g) pontjára hivatkozott. Harmadszor, a felülvizsgálati testület arra mutatott rá, hogy összevont alapú prudenciális felügyelet gyakorlásához nem szükséges az, hogy az EKB az adott csoport anyavállalatával szemben a felügyeleti, illetve szankcionálási jogkörök teljes eszköztárával rendelkezzék. Negyedszer arra emlékeztetett, hogy e hatáskörnek az EKB-ra való átruházását megelőzően a Crédit mutuel csoport felett az illetékes francia hatóság, azaz az autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR) (prudenciális ellenőrzési és szanálási hatóság) gyakorolt a CNCM-en keresztül összevont prudenciális felügyeletet.

10 A második kifogást illetően a felülvizsgálati testület megállapította, hogy a Crédit mutuel csoport megfelel az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében foglalt azon feltételeknek, amelyekre az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja utal. Először is, a felülvizsgálati testület úgy ítélte meg, hogy a CNCM egyesületi jellege nem zárja ki a kapcsolt intézményekkel szembeni egyetemleges felelősség fennállását. Másodszor, megállapította, hogy a Crédit mutuel csoport egészére vonatkozóan konszolidált beszámolót készítenek. Harmadszor, úgy értékelte, hogy az EKB helytállóan jutott arra a megállapításra, hogy a CNCM jogosult a kapcsolt intézmények vezetőségének utasításokat adni.

11 A harmadik kifogást illetően a felülvizsgálati testület úgy vélte, hogy az EKB a felperes CET 1 alapvető tőke követelményeinek szintjére vonatkozó megállapításai sem nyilvánvaló mérlegelési hibát, sem aránytalanságot nem mutattak. E tekintetben kiemelte a felperes és a CNCM között tartósan fennálló nézeteltéréseket, mivel ezek esetleges többletkockázatot jelentő irányítási problémák fennállására engednek következtetni.

12 2015. október 5-én az EKB meghozta a Crédit mutuel csoportra alkalmazandó prudenciális követelményeket megállapító ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/28 határozatot, amely az alaprendelet 24. cikkének (7) bekezdése alapján a 2015. június 17-i határozatot hatályon kívül helyezte és azonos tartalommal annak helyébe lépett.

13 2015. október 9-én az EKB elfogadott egy határozattervezetet, amellyel kapcsolatban a felperes észrevételeket tehetett.

14 2015. december 4-én az EKB meghozta a Crédit mutuel csoportra és az azt alkotó szervezetekre vonatkozó új prudenciális követelményeket megállapító ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/40 határozatot (a továbbiakban: megtámadott határozat). A megtámadott határozat 1. pontja a Crédit mutuel csoportra összevontan alkalmazandó prudenciális követelményekre, 3. pontja pedig a felperesre alkalmazandó követelményekre vonatkozik. Ez utóbbi pontban az EKB a felperesre vonatkozó „CET 1” alapvetőtőke-megfelelési mutatót 10,75%-ban rögzítette.

II. Az eljárás és a felek kérelmei

15 A felperes a Törvényszék Hivatalához 2016. február 3-án benyújtott keresetlevelével megindította a jelen keresetet.

16 A Törvényszék Hivatalához 2016. március 21-én benyújtott beadványában az Európai Bizottság kérte, hogy az EKB kérelmeinek támogatása érdekében beavatkozhasson.

17 A Törvényszék negyedik tanácsának elnöke 2016. június 8-i határozatával megengedte a Bizottságnak, hogy az EKB kereseti kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon.

18 A Bizottság 2016. július 20-án benyújtotta a beavatkozási beadványát.

19 Mivel módosult a Törvényszék tanácsainak összetétele, az előadó bírót a második tanácsba osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

20 2017. április 3-án a Törvényszék eljárási szabályzatának 89. cikke szerinti pervezető intézkedések címén több irat benyújtására hívta fel az EKB-t. Az EKB e felhívásnak az előírt határidőn belül eleget tett.

21 A Törvényszék második tanácsának javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzatának 28. cikkét alkalmazva úgy határozott, hogy az ügyet kibővített ítélkező testület elé utalja.

22 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (kibővített második tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott.

23 A Törvényszék a 2017. június 6-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

24 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot.

25 Az EKB és a Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

A. A kereset elfogadhatóságáról

26 Az EKB – anélkül, hogy az eljárási szabályzat 130. cikke alapján alakszerű elfogadhatatlansági kifogást emelne – vitatja a kereset elfogadhatóságát. E tekintetben az EKB először is azt észrevételezi, hogy a jelen kereset benyújtására a felperes igazgatótanácsának elnöke adott meghatalmazást, aki a francia

jogszabályok alapján nem rendelkezik képviseleti jogkörrel, másodszor arra hivatkozik, hogy a felperes a megtámadott határozattal szemben annak 3. pontja kivételével nem rendelkezik kereshetőségi joggal, és harmadszor tagadja, hogy a felperesnek az eljáráshoz érdeke fűződne.

27 A felperes az EKB által előterjesztett elfogadhatatlansági indokok elutasítását kéri.

1. A felperes képviselőinek adott meghatalmazás szabályszerűségéről

28 Az EKB észrevételezi, hogy a felperes képviselőinek eredetileg adott meghatalmazás a felperes igazgatótanácsának elnökétől származik, holott a francia code de commerce (kereskedelmi törvény) L. 225-51-1. és L. 225-56. cikkét értelmező francia bírósági határozatokból kitűnik, hogy a részvénytársaságok esetében az igazgatótanács elnöke a társaság jogi képviseletére nem jogosult, e jogkörrel kizárólag a vezérigazgató rendelkezik, kivéve ha mindkét tisztséget ugyanaz a személy látja el.

29 Az eljárási szabályzat 51. cikkének (3) bekezdése szerint az ügyvédeknek, amennyiben az általuk képviselt fél magánjogi jogi személy, e személytől származó meghatalmazást kell benyújtaniuk a Törvényszék Hivatalához. Egyébiránt ugyanezen szabályzat 51. cikkének (4) bekezdése alapján, amennyiben a meghatalmazás benyújtására nem került sor, az érintett fél számára a hivatalvezető észszerű határidőt szab ennek pótlására.

30 Az eljárási szabályzat 51. cikkének (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a meghatalmazásnak a fellebbezés előterjesztésekor fennálló hiánya orvosolható minden, az e meghatalmazás létezését megerősítő dokumentum utólagos benyújtásával (lásd analógia útján: 2015. február 4-i KSR kontra OHIM – Lampenwelt [Moon] ítélet, T-374/13, EU:T:2015:69, 12. és 13. pont; a Bíróság eljárási szabályzatával kapcsolatosan lásd még: 2014. június 19-i Commune de Millau és SEMEA kontra Bizottság ítélet, C-531/12 P, EU:C:2014:2008, 33. és 34. pont).

31 A jelen ügyben az erre irányuló felhívást követően a felperes ügyvédei a Törvényszék elé terjesztettek egy, a felperes képviseletére jogosult személytől, azaz a vezérigazgatótól származó dokumentumot, amely megerősítette a keresetindításra vonatkozó szándékot.

32 Ennélfogva a kereset nem tekinthető elfogadhatatlannak a meghatalmazás szabálytalansága okán.

2. A felperesnek a megtámadott határozat 1. pontjával szembeni kereshetőségi jogáról

33 Az EKB lényegében arra hivatkozik, hogy a felperesnek csupán a megtámadott határozat őt érintő részével, vagyis annak 3. pontjával szemben van kereshetőségi joga.

34 Rá kell mutatni, hogy bár a megtámadott határozatot egyetlen határozat formájában fogalmazták meg, azt olyan egyedi határozatok összességeként kell vizsgálni (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2002. október 15-i Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P és C-254/99 P, EU:C:2002:582, 100. pont), amelyek a 17.1 pontjában felsorolt valamennyi szervezetre vonatkozóan prudenciális követelményeket írnak elő. E tekintetben rá kell mutatni, hogy bár a megtámadott határozatot annak 22.2. pontja értelmében a CNCM-mel közlik, ugyanezen pont alapján a CNCM feladata, hogy a csoport többi szervezetét a megtámadott határozat rá vonatkozó részéről tájékoztassa.

35 A megtámadott határozat 1. pontját illetően, amennyiben abból kitűnik, hogy a CNCM feladata annak biztosítása, hogy a Crédit mutuel csoport összevont alapon eleget tegyen bizonyos prudenciális követelményeknek, abból azt a következtetést kell levonni, hogy az EUMSZ 263. cikk értelmében egyedül a CNCM minősül a határozat címzettjének.

36 Ennélfogva a felperes csak abban az esetben jogosult vitatni a megtámadott határozat 1. pontját, amennyiben a megtámadott határozat ezen aspektusa közvetlenül és személyében érinti, vagy a megtámadott határozat ezen aspektusa közvetlenül érinti, és a megtámadott határozat végrehajtási intézkedéseket nem tartalmazó rendeleti jellegű jogi aktus (lásd ebben az értelemben: 2014. szeptember 26-i Royal Scandinavian Casino Århus kontra Bizottság ítélet, T-615/11, nem tették közzé, EU:T:2014:838, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 Mivel az EKB a felperest a Crédit mutuel csoport körébe tartozó szervezetnek tekinti, amellyel kapcsolatban úgy határozott, hogy felette a CNCM-en keresztül összevont alapon prudenciális felügyeletet gyakorol, úgy kell tekinteni, hogy a megtámadott határozat 1. pontja a felperest közvetlenül és személyében érinti, mivel e rendelkezés az EKB felé a CNCM-et jelöli meg a prudenciális felügyeletéért felelős szervezetként.

38 Mindebből szükségszerűen az következik, hogy a felperes kereshetőségi joga nemcsak a megtámadott határozat 3. pontjával, hanem annak 1. pontjával szemben is fennáll.

3. A felperesnek a megtámadott határozattal szembeni eljáráshoz fűződő érdekéről

39 Az EKB a felperes eljáráshoz fűződő érdekét cáfolandó arra mutat rá, hogy egyrészt a felperes sohasem ellenezte a Crédit mutuel csoport felett az ACPR által összevont alapon gyakorolt prudenciális felügyeletet, másrészt pedig magasabb „CET 1” alapvetőtőke-megfelelési mutatóval rendelkezik, mint amelyet számára a megtámadott határozat előír.

40 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint egy jogi aktus megsemmisítéséhez fűződő érdek csak akkor áll fenn, ha ez a megsemmisítés önmagában jogi következményekkel járhat (lásd ebben az értelemben: 1986. június 24-i AKZO Chemie kontra Bizottság ítélet, 53/85, EU:C:1986:256, 21. pont; 1999. március 25-i Gencor kontra Bizottság ítélet, T-102/96, EU:T:1999:65, 40. pont).

41 Egyrészt, mivel a megtámadott határozat 1. pontja magában foglalja, hogy a felperes a Crédit mutuel csoport tagja, és azt, hogy felügyeletét a CNCM-en keresztül látják el, miközben a felperes úgy véli, hogy az EKB közvetlen prudenciális felügyelete alá kellene tartoznia, a felperesnek érdeke fűződik a megtámadott határozat ezen aspektusával szembeni eljáráshoz, függetlenül attól, hogy milyen magatartást tanúsított, amíg prudenciális felügyeletét az ACPR látta el.

42 Másrészt, a felperesnek érdeke fűződik a megtámadott határozat 3. pontja megsemmisítésének kérelmezéséhez, amennyiben az – amíg a megtámadott határozat hatályban marad – a „CET 1” alapvető tőkéjére vonatkozó minimumkövetelményt ír elő számára, függetlenül attól, hogy az említett határozat elfogadása idején mennyi volt a szavatolótőkéjének a szintje.

43 A fentiekre tekintettel az EKB által előterjesztett elfogadhatatlansági indokokat el kell utasítani.

B. Az ügy érdeméről

44 A felperes által a keresetének alátámasztásaként előterjesztett érvelés három jogalapra osztható.

45 Noha az első két jogalapban kifejtett érvelés általában a megtámadott határozat ellen irányul, valójában csupán e határozat 1. pontjának jogszerűségét érinti, amely rendelkezéssel az EKB a Crédit mutuel csoportnak a CNCM-en keresztüli konszolidált prudenciális felügyeletét szervezi meg. Első jogalapjában a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat ezen aspektusa

jogellenes, mivel a CNCM nem hitelintézet, ennélfogva nem tartozhat az EKB prudenciális felügyelete alá. Második jogalapjában arra hivatkozik, hogy az EKB tévedett, amikor prudenciális felügyeletének gyakorlása érdekében ilyen csoport fennállását állapította meg.

46 Harmadik jogalapjában a felperes lényegében azt vitatja, hogy „CET 1” alapvető tőkéjét a szavatolótőkére vonatkozó jogi minimumkövetelményeken túlmenően 10,75%-ban határozták meg az alaprendelet 16. cikke (1) bekezdésének c) pontja, valamint (2) bekezdésének a) pontja alapján. Jóllehet e jogalap a megtámadott határozat egésze ellen irányul, meg kell állapítani, hogy az ténylegesen csupán a megtámadott határozat felperessel szemben előírt prudenciális követelményekre vonatkozó 3. pontjának jogszerűségét érinti.

1. A megtámadott határozat 1. pontjának jogszerűségére vonatkozó első és második jogalapról

47 A megtámadott határozat 1. pontjából kitűnik, hogy az EKB a Crédit mutuel csoport összevont alapú prudenciális felügyeletét a CNCM-en keresztül szervezi meg, azt a feladatot bízva rá, hogy biztosítsa az említett csoportnak az e pontban rögzített követelményeknek való megfelelését.

48 Mindenekelőtt el kell utasítani az EKB azon érvelését, amellyel e két jogalap hatásosságát vitatja azon az alapon, hogy a felperes elismeri, hogy az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdése értelmében jelentős szervezetnek minősül, tehát az EKB közvetlen prudenciális felügyelete alá tartozik. Az első két jogalapjában ugyanis a felperes e prudenciális felügyelet gyakorlásának módját, vagyis azt vitatja, hogy vele szemben mint a Crédit mutuel csoport részegységével szemben a felügyeletet a CNCM-en keresztül gyakorolják.

49 Ezenkívül rá kell mutatni, hogy bár azon indokok, amelyek miatt az EKB a Crédit mutuel csoport feletti összevont pénzügyi felügyelet gyakorlásának a CNCM-en keresztüli megvalósítása mellett döntött, nem jelennek meg kifejezetten a megtámadott határozatban, ugyanakkor a megtámadott határozat ezen aspektusát illetően az EKB ugyanazt az álláspontot képviseli, mint amelyet a 2015. október 5-i határozatban is. Mivel az EKB a felülvizsgálati testület véleményével összhangban hozta meg határozatát, amely vélemény az említett határozat kontextusának részét képezte és e kérdést illetően a fenti 8–10. pontban ismertetett indokolással szolgált, megállapítható, hogy az EKB a 2015. október 5-én meghozott határozatában magáévá tette az említett véleményben szereplő indokokat (lásd ebben az értelemben: 2017. május 16-i Landeskreditbank Baden-Württemberg kontra EKB ítélet, T-122/15, fellebbezés alatt, EU:T:2017:337, 125–127. pont).

50 Hasonlóképpen, mivel az EKB a megtámadott határozatban a Crédit mutuel csoport feletti összevont pénzügyi felügyelet CNCM-en keresztüli gyakorlását illetően ugyanazt a megközelítést követi, mint amely a 2015. október 5-i határozatban megjelenik, megállapítható, hogy a felülvizsgálati testület véleményében kifejtett indokolás figyelembe vehető a határozat jogszerűségének vizsgálata során.

51 A felperes első két jogalapjában vitatja az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának, valamint az 575/2013 rendelet előbbi által hivatkozott 10. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételeknek az EKB általi értelmezését.

52 Az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja alapján „felügyelt csoport” többek között olyan csoportot jelöl, amelynek esetében „a felügyelt szervezetek mindegyikének székhelye a mechanizmusban részt vevő azonos tagállamban van, feltéve hogy tartósan olyan központi szervhez kapcsolódnak, amely azokat az 575/2013[…] rendelet 10. cikkében meghatározott feltételek szerint felügyeli és amelynek székhelye a mechanizmusban részt vevő azonos tagállamban van”.

53 Az 575/2013 rendelet „Központi szervhez tartósan kapcsolt hitelintézetek mentesítése” címet viselő 10. cikke kimondja:

„(1) Az illetékes hatóságok a nemzeti joggal összhangban teljes mértékben vagy részben eltekinthetnek a második–nyolcadik részben meghatározott követelményeknek egy vagy több, ugyanabban a tagállamban elhelyezkedő olyan hitelintézetre való alkalmazásától, amelyek tartósan kapcsolódnak egy központi szervhez, amely őket felügyeli, és amelynek székhelye ugyanabban a tagállamban van, ha teljesülnek a következő feltételek:

a) a központi szerv és a kapcsolt intézmények kötelezettségvállalásai tekintetében egyetemleges felelősség áll fenn, vagy a kapcsolt intézményeinek kötelezettségvállalásait a központi szerv teljeskörűen garantálja;

b) a központi szerv és az összes kapcsolt intézmény fizetőképességét és likviditását együtt, ezen intézmények összevont beszámolói alapján monitorozzák;

c) a központi szerv vezetősége jogosult utasításokat adni a kapcsolt intézmények vezetőségének”.

54 Az állandó ítélkezési gyakorlat alapján az uniós jog valamely rendelkezésének értelmezésekor nem csupán annak szövegét kell figyelembe venni, hanem a szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek a részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2005. június 7-i VEMW és társai ítélet, C-17/03, EU:C:2005:362, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 A jelen ügy körülményei között, a felperes által felhozott két jogalap vizsgálatát megelőzően, célszerűnek tűnik az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának teleologikus és rendszertani értelmezése.

a) Az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának teleologikus és rendszertani értelmezéséről

56 Az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának teleologikus értelmezését illetően először is arra kell rámutatni, hogy e rendelet célja annak (9) preambulumbekezdése alapján az, hogy tovább fejlessze és részletezze az alaprendeletben az EKB és az illetékes nemzeti hatóságok, valamint a kijelölt nemzeti hatóságok között létrehozott együttműködési eljárásokat az egységes felügyeleti mechanizmus (a továbbiakban: SSM) keretében. Ennélfogva az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának teleologikus értelmezése során az alaprendelet célkitűzéseit is figyelembe kell venni.

57 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a hitelintézeti csoportok összevont alapú prudenciális felügyelete alapvetően két célt szolgál.

58 Az elsődleges cél annak lehetővé tétele, hogy az EKB azonosítani tudja mindazon kockázatokat, amelyek egy adott hitelintézetet nem saját tevékenységéből, hanem abból adódóan veszélyeztethetnek, hogy valamely csoport tagja.

59 Az alaprendelet (26) preambulumbekezdése ezt az alábbiak szerint pontosítja:

„A hitelintézetek biztonságát és stabilitását veszélyeztető kockázatok az egyes hitelintézet, a bankcsoport vagy a pénzügyi konglomerátum szintjén is felmerülhetnek. Az e kockázatok mérséklésére irányuló egyedi felügyeleti intézkedések lényegesek a hitelintézetek biztonságának és stabilitásának biztosításához. Az egyes hitelintézetek felügyeletén túlmenően az EKB feladatai közé kell tartozniuk a következőknek: összevont alapú felügyelet […].”

60 A hitelintézeti csoportok összevont alapú prudenciális felügyeletének másik célja annak elkerülése, hogy az említett csoportokba tartozó szervezetek prudenciális felügyeletét különböző felügyeleti hatóságok között osszák meg.

61 Ez először is különösen abban a körülményben nyilvánul meg, hogy az alaprendelet (38) preambulumbekezdése, valamint 6. cikkének (4) bekezdése szerint valamely hitelintézet jelentőségének értékelése az, amely meghatározza, hogy a prudenciális felügyelet egyes feladatait kizárólag az EKB látja el, vagy ez decentralizált módon az SSM keretében (lásd ebben az értelemben: 2017. május 16-i Landeskreditbank Baden-Württemberg kontra EKB ítélet, T-122/15, fellebbezés alatt, EU:T:2017:337, 63. pont), a részt vevő tagállamokon belüli konszolidáció legmagasabb szintjén történik. E célkitűzést megismétli az SSM-keretrendeletnek a felügyelt csoportokra vonatkozó 40. cikkének (1) bekezdése és e cikk (2) bekezdésének a) pontja.

62 Másodszor, e célkitűzés az SSM-keretrendelet 40. cikkének (2) bekezdésében is megjelenik, amely rendelkezésből kitűnik, hogy abban az esetben, ha valamely csoport részét alkotó szervezet az EKB prudenciális felügyelete alá tartozik amiatt, hogy teljesíti a közforrásból származó közvetlen pénzügyi segítség szempontját, vagy amiatt, hogy egy mechanizmusban részt vevő tagállam három legjelentősebb hitelintézetének egyike, e felügyelet a csoport egészére kiterjed.

63 A fentiekből következik, hogy az alaprendelet célkitűzéseinek tiszteletben tartása érdekében az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja, valamint az 575/2013 rendelet ott hivatkozott 10. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek értelmezésénél figyelembe kell venni a jogalkotó arra irányuló szándékát, hogy az EKB átfogó képet kapjon a hitelintézeteket veszélyeztető lehetséges kockázatok összességéről, valamint annak elkerülésére irányuló szándékát, hogy a prudenciális felügyelet megosztásra kerüljön az EKB és a nemzeti hatóságok között.

64 Az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének sajátos célját illetően meg kell jegyezni, hogy ez a rendelet a hitelintézetekre alkalmazandó prudenciális követelményekre vonatkozik. Ebben a keretben az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésében követett célkitűzés világosan kitűnik a szövegezéséből. A cél az illetékes hatóságok számára azon lehetőség biztosítása, hogy teljes mértékben vagy részben eltekintsenek a rendeletben előírt egyes követelményeknek egy vagy több, ugyanabban a tagállamban elhelyezkedő olyan hitelintézetre való alkalmazásától, amelyek tartósan kapcsolódnak egy központi szervhez, amely őket felügyeli, és amelynek székhelye ugyanabban a tagállamban van. Hasonlóképpen, az említett rendelet 10. cikkének (2) bekezdése arra nyújt lehetőséget, hogy egyedi alapon mentesítsék a központi szervet ugyanezen követelmények betartása alól.

65 Mindazonáltal a jelen ügyben az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltételek e rendelet alapján nem a követelmények betartása alól egyedi mentesség lehetőségének mérlegelése céljából alkalmazandók, hanem annak következtében, hogy az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja a felügyelt csoport létezésének ellenőrzése érdekében e feltételekre hivatkozik.

66 Ezenkívül, az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának értelmében vett felügyelt csoport létezésének esetleges elismerése nem vonja maga után az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében foglalt mentességnek a csoportot alkotó hitelintézetek részére történő biztosítását, mivel az illetékes hatóság mindig dönthet úgy, hogy az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek teljesülése ellenére nem adja meg az egyedi mentességet.

67 Az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek teljesülése ugyanis eltérő következményekkel jár attól függően, hogy az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontjáról vagy kizárólag az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdéséről van-e szó. Az első eset azt feltételezi, hogy a csoport az EKB felügyelete alá tartozik, amennyiben az SSM-keretrendelet

40. cikkében előírt feltételek is teljesülnek. A második esetben a prudenciális követelmények alóli egyedi mentesítés nem automatikus a csoporton belül, hanem az illetékes hatóság rendelkezésétől függő lehetőség.

68 Ily módon, az EKB levonhatja azt a következtetést az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek teljesítése esetén, hogy az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja alkalmazandó, és anélkül gyakorolhat prudenciális felügyeletet valamely csoport egésze felett, hogy az 575/2013 rendelet szerinti illetékes hatóságként egyedi alapon mentesítené a csoporthoz tartozó szervezeteket a prudenciális követelmények betartása alól.

69 A fentiekből az következik, hogy egyedül az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának célkitűzéseit kell tekintetbe venni annak értelmezése során, és figyelmen kívül kell hagyni az SSM-keretrendelet 10. cikkének (1) bekezdésére való, e rendelkezésben foglalt hivatkozást.

70 Másodszor, ami az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának rendszertani értelmezését illeti, meg kell jegyezni, hogy a felülvizsgálati testület véleményében több ízben is hivatkozik a CEBS iránymutatásának tartalmára annak megállapítása érdekében, hogy az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek teljesültek. Ennélfogva meg kell vizsgálni, hogy az említett iránymutatás vajon azon jogi háttér elemét képezi-e, amelybe az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja is illeszkedik, és amely releváns lehet az e rendelkezés által hivatkozott 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek értelmezése szempontjából.

71 Emlékeztetni kell arra, hogy a CEBS az Európai Bankhatóság (EBH) elődje, és arra, hogy a CEBS-iránymutatás a 2006/48/EK, a 2006/49/EK és a 2007/64/EK irányelvnek a központi hitelintézetek kapcsolt bankjai, egyes szavatolótőke-elemek, nagykockázat-vállalások, felügyeleti szabályok és válságkezelés tekintetében történő módosításáról szóló, 2009. szeptember 16-i 2009/111/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 302., 97. o.) módosított, a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról (átdolgozott szöveg) szóló, 2006. június 14-i 2006/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 177., 1. o.) 3. cikkének értelmezésére vonatkozik. A 2006/48 irányelv 3. cikkében az szerepelt, hogy „[e]gy vagy több, ugyanazon tagállamban elhelyezkedő hitelintézet, amely […] az azokat felügyelő és ugyanazon tagállamban letelepedett központi szerv tartósan kapcsolt vállalkozása volt, mentesülhet a […] követelményei alól, ha […] a nemzeti jogszabályok úgy rendelkeznek, hogy […]”. Ezt követően arra a három feltételre hivatkozott, amelyek azóta az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében szerepelnek.

72 Ezenkívül arra kell még rámutatni, hogy a CEBS-iránymutatás elfogadására a jogalkotó erre irányuló felhívását követően került sor, amelyet a 2009/111 irányelv (2) preambulumbekezdése tartalmaz. Arra hívták fel a CEBS-t ugyanis, hogy dolgozzon ki „iránymutatásokat […] annak érdekében, hogy [a 2006/48 irányelv 3. cikkét illetően] elősegítse a felügyeleti eljárások konvergenciáját”.

73 Ennélfogva, figyelemmel a 2006/48 irányelv 3. cikkében, és az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltételek szövegének azonosságára, valamint a CEBS-iránymutatás elfogadását övező körülményekre, vagyis arra, hogy annak elfogadására az akkor illetékes hatóság által és a jogalkotó felhívására került sor, a CEBS-iránymutatás figyelembe vehető abban a jogi környezetben, amelybe az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja is illeszkedik.

74 Mindazonáltal a releváns szabályozás valamely közigazgatási hatóság általi értelmezése nem köti az uniós bíróságokat, amelyek az EUSZ 19. cikk értelmében az uniós jog értelmezésére kizárólagos hatáskörrel rendelkeznek.

75 Hangsúlyozni kell továbbá, hogy ezen értelmezést a CEBS kizárólag a 2006/48 irányelv 3. cikkének – az 575/2013 rendelet 10. cikkében kitűzöttel megegyező – céljaira, azaz a prudenciális követelmények csoportszinten történő teljesítése esetén engedélyezhető egyedi mentesítésre figyelemmel dolgozta ki.

76 Márpedig a fenti 65–69. pontban kifejtett okoknál fogva nem ezek, hanem az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontjában foglalt célkitűzések a fontosak, amelyek figyelembevételére a CEBS-iránymutatás elfogadása idején nem volt lehetőség.

77 Ennélfogva, bár a CEBS-iránymutatás az uniós bíróságok által esetlegesen figyelembe vehető tényezőnek minősül, semmiféle kötőerő nem fűződik hozzá.

b) Az első, arra alapított jogalapról, hogy a CNCM nem minősül hitelintézetnek

78 A felperes arra hivatkozik, hogy az alaprendeletből, az SSM-keretrendeletből, valamint az 575/2013 rendeletből egyaránt az tűnik ki, hogy valamely központi szervhez kapcsolt szervezetek összevont alapú prudenciális felügyelete csak abban az esetben lehetséges, amennyiben ez a központi szerv hitelintézetnek minősül, amely feltétel a CNCM esetében nem teljesül.

79 Az EKB, amelyet a Bizottság támogat, a jelen jogalap elutasítását kéri.

80 Előzetesen rá kell mutatni, hogy bár a felperes írásbeli beadványaiban megjegyzi, hogy az EUMSZ 127. cikk (6) bekezdése, valamint az alaprendelet a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozik, az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontjával kapcsolatban nem alapít jogellenességi kifogást arra, hogy amennyiben e rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy aszerint a központi szervnek nem kell hitelintézetnek minősülnie, az ellentétes az EUMSZ 127. cikk (6) bekezdésével, illetve az alaprendelettel.

81 Ennélfogva a jelen jogalap keretében elegendő azt vizsgálni, hogy a „központi szervnek” az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának értelmében vett fogalma úgy értendő-e, hogy aszerint annak hitelintézetnek kell minősülnie.

82 Mivel az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja visszautal az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételekre, meg kell vizsgálni, hogy a hitelintézeti minőségre vonatkozó követelmény közvetlenül az SSM keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontjából vagy közvetett módon az említett feltételekből ered-e.

1) Arról, hogy az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja alapján a központi szervnek szükségképpen hitelintézetnek kell-e minősülnie

83 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy mivel az EUMSZ 127. cikk (6) bekezdése, valamint az alaprendelet a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozik, az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontját úgy kell értelmezni, mint amely feltételezi, hogy a központi szervek hitelintézetnek minősülnek. Hozzáfűzi, hogy azért is lehetetlen, hogy konszolidált prudenciális felügyelet olyan központi szerven keresztül valósuljon meg, amely nem minősül hitelintézetnek, mert ilyen esetben az EKB nem gyakorolhatja felügyeleti és szankcionálási hatásköreit.

84 A fenti 54. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontját szó szerint, teleologikusan és rendszertanilag kell értelmezni.

85 Ami az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának szó szerinti értelmezését illeti, először is arra szükséges rámutatni, hogy ennek szövege nem említi azt a követelményt, hogy a központi szervnek hitelintézetnek kell minősülnie, ellentétben az ugyanezen rendelet 2. cikke 21. pontjának a) pontjában szereplő helyzettel, amely kifejezetten olyan felügyelt csoportra hivatkozik, amelynek anyavállalata hitelintézetnek minősül.

86 Másodszor, ami az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának teleologikus értelmezését illeti, figyelembe kell venni a fenti 63. pontban kifejtett célkitűzéseket.

87 Márpedig anélkül, hogy bele kellene bocsátkozni a második jogalapban hivatkozott 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek részletes vizsgálatába, jelen szakaszban elegendő azt kiemelni, hogy logikai úton az a következtetés vonható le, hogy az említett feltételek teljesülése esetén egy adott központi szervhez kapcsolt intézmények egymáshoz elég közel állnak ahhoz, hogy megállapítható legyen a csoport fennállása. Pontosabban fogalmazva, az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt, egyetemleges felelősségre vonatkozó feltétel valamely hitelintézet fizetésképtelensége esetén kockázatot jelenthet az ugyanazon központi szervhez kapcsolt szervezetek számára. Következésképpen, az alaprendelet és az SSM-keretrendelet célkitűzéseivel összhangban, helytálló az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának értelmében vett „felügyelt csoportként” történő minősítés, tekintet nélkül arra, hogy e csoport központi szerve hitelintézetnek minősül-e, vagy sem.

88 Ezenkívül, a felperes gondolatmenetét követve arra lehetne jutni, hogy egy hitelintézetnek nem minősülő központi szervhez kapcsolt különféle intézmények, amelyek ugyanakkor megfelelnek az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében előírt követelményeknek, az SSM keretében jelentőségüktől függően vagy az EKB kizárólagos felügyelete alá, vagy az illetékes nemzeti hatóságok közvetlen felügyelete alá tartoznának, ami a prudenciális felügyeletnek az SSM-keretrendelet és az alaprendelet céljaival ellentétes megosztásához vezetne.

89 Ami harmadszor az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának rendszertani értelmezését illeti, a felperes kétségtelenül helyesen jegyzi meg lényegében azt, hogy egyrészről az alaprendelet a közigazgatási szankciók kiszabásáig terjedően – az EKB-ra bízott felügyeleti feladatok ellátásának kiegészítéseként – bizonyos hatósági jogköröket biztosít az EKB számára; másrészről pedig azt, hogy az alaprendelet vonatkozó rendelkezései az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjában szereplő központi szervek esetében nem írják elő ilyen jogkörök gyakorlását.

90 Az alaprendeletnek mind az információkérésre vonatkozó 10. cikke, mind az általános vizsgálatokra vonatkozó 11. cikke, mind a felügyeleti hatáskörökre vonatkozó 16. cikke ugyanis az EKB jogköreinek hitelintézetekkel, pénzügyi holdingtársaságokkal, vegyes holdingtársaságokkal vagy vegyes pénzügyi holdingtársaságokkal szembeni gyakorlására vonatkozik. Ezenkívül ugyanezen rendelet 18. cikke utal a szankciók kiszabásának lehetőségére a hitelintézetekkel, pénzügyi holdingtársaságokkal és vegyes pénzügyi holdingtársaságokkal szemben.

91 Mindazonáltal figyelembe kell venni azt a körülményt, amely szerint valamely csoport összevont alapú prudenciális felügyelete kiegészíti, de nem helyettesíti a csoportot alkotó hitelintézetek egyedi alapon történő prudenciális felügyeletét, amint arra az alaprendelet (38) preambulumbekezdésének második mondata is emlékeztet.

92 Ennélfogva az a körülmény, hogy az EKB hitelintézetnek nem minősülő központi szervvel szemben nem gyakorolhatja e hatásköreit, nem képezi leküzdhetetlen akadályát a megfelelő prudenciális felügyelet gyakorlásának, mivel az EKB az említett központi szervhez kapcsolt szervezetekkel szemben élhet hatásköreivel.

93 A fentiekből következően az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja önmagában nem értelmezhető úgy, mint amely azt feltételezi, hogy valamely központi szervezet szükségszerűen hitelintézetnek minősül.

2) Arról, hogy a központi szerv hitelintézetként történő minősítése az 575/2013 rendelet 10. cikkéből következik-e

94 A felperes úgy véli, hogy az 575/2013 rendelet tiszteletben tartása azt feltételezi, hogy az adott központi szerv hitelintézetnek minősül. E tekintetben hivatkozik egyrészről az 575/2013 rendelet 11. cikkének (4) bekezdésére, másrészről pedig ugyanezen rendelet 10. cikke (1) bekezdésének b) pontjára.

95 Először is, az 575/2013 rendelet 11. cikkének (4) bekezdését illetően, amely kimondja, hogy „[a] 10. cikk alkalmazása esetén az abban a cikkben említett központi szervnek a központi szerv és kapcsolt intézmények egészét tekintve, összevontan véve teljesítenie kell a második–nyolcadik rész követelményeit”. A második–nyolcadik rész sorrendben a szavatolótőkére, a tőkekövetelményekre, a nagykockázatok vállalására, az átruházott hitelkockázattal szembeni kitettségekre, a likviditásra, a tőkeáttételre, és az intézmények általi nyilvánosságra hozatalra vonatkozik. Lényegében a felperes arra hivatkozik, hogy ilyen követelményeknek csak egy hitelintézet tud megfelelni.

96 Meg kell állapítani, hogy az ilyen érvelés nem fogadható el, mivel az 575/2013 rendelet 11. cikke (4) bekezdésének tiszteletben tartását ugyanezen rendelet 10. cikkének alkalmazási feltételéül szabja, ami mind az említett 10. cikk szó szerinti értelmezésével, mind e két rendelkezés megfogalmazásával ellentétes.

97 Egyrészről, az 575/2013 rendelet 11. cikkének (4) bekezdésére való hivatkozás nem jelenik meg ugyanezen rendelet 10. cikkének szövegében.

98 Másrészt, az e két rendelkezés közötti kapcsolat logikája azt kívánja, hogy az 575/2013 rendelet 10. cikkének alkalmazására ugyanezen rendelet 11. cikke (4) bekezdésének végrehajtása következményeként, nem pedig annak feltételeként kerüljön sor. Az 575/2013 rendelet 11. cikke (4) bekezdésének alkalmazására ugyanis akkor kerül sor, amikor az illetékes hatóság az 575/2013 rendelet 10. cikke alapján úgy dönt, hogy az adott központi szervhez kapcsolt szervezeteket egyedi alapon mentesíti a prudenciális követelmények teljesítése alól, előírva, hogy az említett központi szerv a kapcsolt intézményeivel együttesen, összevont alapon feleljen meg a prudenciális követelményeknek.

99 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy itt nem az a kérdés, hogy valamely központi szervhez kapcsolt intézményeket megalapozottan mentesítettek-e egyedi alapon a prudenciális követelmények teljesítése alól, hanem az, hogy fennáll-e az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának értelmében vett csoport. Márpedig ez utóbbi rendelkezés kizárólag az 575/2013 rendelet 10. cikkére hivatkozik, ugyanezen rendelet 11. cikkének (4) bekezdésére pedig nem utal.

100 Ennélfogva, noha az, hogy valamely központi szerv számára esetleges nehézséget okoz az 575/2013 rendelet 11. cikkének (4) bekezdésében foglalt előírások betartása, lényeges lehet akkor, amikor az illetékes hatóság általi egyedi mentesítésről van szó – ami az 575/2013 rendelet 10. cikkében foglalt feltételek teljesítése esetén is csupán lehetőség –, az EKB által a csoport egésze felett gyakorolt prudenciális felügyeletre nincsen hatással.

101 Másodszor, ami az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt feltételt illeti, ez előírja, hogy „a központi szerv és az összes kapcsolt intézmény fizetőképességét és likviditását együtt, ezen intézmények összevont beszámolói alapján monitorozzák”.

102 Annak kérdését, hogy a CNCM teljesíti-e ezt a feltételt, a második jogalap második részében tárgyaljuk. Jelen szakaszban csupán arról kell meggyőződni, hogy az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdése b) pontja betartásának szükségszerű feltétele-e az, hogy a központi szerv hitelintézetnek minősüljön.

103 E feltétel teljesüléséhez két követelménynek kell eleget tenni. Az első a csoport összevont beszámolóinak megléte. A második az, hogy az említett összevont beszámoló alapján a csoportot alkotó szervezetek összességének fizetőképességét és likviditását felügyeljék.

104 E tekintetben el kell fogadni a CESB-iránymutatás 24. pontjában szereplő azon álláspontot, amely szerint e követelményt, amely a csoportot alkotó szervezetek összessége fizetőképességének és likviditásának az összevont beszámoló alapján történő felügyeletére vonatkozik, prudenciális szempontból szükséges vizsgálni, mivel az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja éppen a felügyelt csoportok meghatározására vonatkozik.

105 Úgyszintén helyesen jegyzi meg iránymutatásában a CESB, hogy nem szükséges, hogy a központi szerv hitelintézetnek minősüljön, mivel az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének b) pontjában kifejezetten említett két kritérium teljesülése elegendő ahhoz, hogy a prudenciális követelményeknek a csoport általi tiszteletben tartását felügyelni lehessen.

106 Az összevont beszámoló ugyanis a központi szerv és kapcsolt intézményeinek összessége tekintetében biztosítja a pénzügyi helyzet áttekinthetőségét, és ennek alapján az illetékes hatóság meggyőződhet arról, hogy e csoport likviditása és fizetőképessége megfelel a prudenciális követelményeknek, illetve arról, hogy a központi szerv hitelintézetnek minősül-e, vagy sem.

107 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy sem az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének b) pontja, sem ugyanezen rendelet 11. cikkének (4) bekezdése nem írja elő azt, hogy egy központi szervnek hitelintézetnek kell minősülnie ahhoz, hogy az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja alkalmazható legyen.

108 A fentiek alapján az első jogalapot el kell utasítani.

c) A második, arra alapított jogalapról, hogy nem létezik az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának, valamint az 575/2013 rendelet 10. cikkének értelmében vett felügyelt csoport

109 Második jogalapjában a felperes arra hivatkozik, hogy az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében – amely rendelkezésre az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja visszautal – előírt feltételek nem teljesülnek a Crédit mutuel esetében, amely ily módon nem minősíthető az e rendelkezés értelmében vett „csoportnak”. Jelen jogalap három részre osztható aszerint, hogy az említett feltételek közül az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontjában, b) pontjában vagy c) pontjában foglalt feltétel megsértésére alapították.

1) A második jogalap első, az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésére alapított részéről

110 Előzetesen a felperes kiemeli, hogy az 575/2013 rendelet 6. cikkéből az következik, hogy főszabály szerint a hitelintézeteknek egyedi alapon kell teljesíteniük a prudenciális követelményeket, és az ugyanezen rendelet 10. cikkében biztosított lehetőség csupán kivételes jelleggel, kizárólag olyan esetben alkalmazható, amikor a csoport egyetlen egységnek tekinthető és a prudenciális követelmények egyedi alkalmazása semmilyen hozzáadott értéket nem képvisel.

111 A felperes arra hivatkozik, hogy a CNCM nem rendelkezik – és nem is jogosult rendelkezni – szavatolótőkével, amely lehetővé tenné számára, hogy kapcsolt szervezetei kötelezettségvállalásaiért garanciát vagy egyetemleges felelősséget vállaljon, ezért az EKB tévesen állapította meg, hogy az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt feltétel teljesül.

112 Elsőként a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy az egyetemleges felelősség és a garanciavállalás fogalmát csak a CNCM és a hozzá kapcsolt szervezetek viszonyára irányadó francia jogszabályok fényében lehet értelmezni. Márpedig először is, a francia code civil (polgári törvénykönyv) 1200. cikkének értelmében a CNCM a hozzá kapcsolt szervezetekkel nem felel egyetemlegesen ezek hitelezői felé. Másodszor, a CNCM a francia polgári törvénykönyv 2288. cikke értelmében sem kezességet nem vállal, sem önálló garanciát nem nyújt a kapcsolt szervezeteit terhelő kötelezettségekért ugyanezen törvénykönyv 2321. cikke alapján. Harmadszor, a CMF L.511-31. cikke nem értelmezhető úgy, mint amely előírja a CNCM számára, hogy kapcsolt intézményeivel egyetemlegesen feleljen vagy részükre garanciát nyújtson. Negyedszer, ugyanez a helyzet a CNCM-re alkalmazandó különös szabályok esetében is, amelyeket a CMF L.512-55. és azt követő cikkei tartalmaznak. A felperes hozzáteszi, hogy nem létezik olyan csoporton belüli pénzügyi támogatási rendszer, amelynek elfogadását a CMF L.613-46. és azt követő cikkei teszik lehetővé.

113 Másodszor a felperes arra hivatkozik, hogy a CNCM nem rendelkezik hatáskörrel a kapcsolt intézményei közötti szavatolótőke-átadásra vonatkozóan. Egyrészt a CMF L. 511-31. cikke nem rendelkezik arról, hogy a központi szervek végezhetnének ilyen műveleteket, másrészt a Conseil constitutionnel (alkotmánybíróság, Franciaország) legújabb ítélkezési gyakorlata – az érintett kapcsolt intézmények jóváhagyása hiányában – lehetetlenné tenné az önkényes tőkeátadásokat.

114 Harmadszor, a felperes arra hivatkozik, hogy a CNCM-nek a hitelszövetkezetek és a mezőgazdasági hitelszövetkezetek közötti szolidaritás gyakorlásáról szóló, 1992. március 10-i 1-1992. sz. általános határozata nem írja elő, hogy a központi szerv és a kapcsolt intézmények egymással szemben egyetemleges felelősséggel vagy garanciával tartoznának kötelezettségvállalásaik tekintetében. Emlékeztet arra, hogy maga a megtámadott határozat is kiemeli a Crédit mutuelen belüli szolidaritási mechanizmus meghatározásának hiányát. Úgy véli továbbá, hogy a CCCM kezelésében lévő 2%-os betéti alap nem elegendő annak megállapításához, hogy teljesül az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt feltétel.

115 Az EKB, amelyet a Bizottság is támogat, a második jogalap első részének elutasítását kéri.

116 Ezen első feltételt érintően azt szükséges megvizsgálni, hogy a CNCM és a hozzá kapcsolt intézmények egyetemleges felelősséggel tartoznak-e kötelezettségvállalásaik tekintetében, vagy pedig a kapcsolt intézmények kötelezettségvállalásaiért teljes garanciát vállal-e a CNCM.

117 Először is, az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontjának értelmezésével kapcsolatban mindenekelőtt el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint az „egyetemleges kötelezettségvállalás” és a „garantált kötelezettségvállalás” fogalmát a francia polgári törvénykönyv vonatkozó cikkei fényében kellene értelmezni.

118 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből és az egyenlőség elvéből az következik, hogy a jelentésének és hatályának meghatározása érdekében a tagállami jogokra kifejezett utalást nem tartalmazó uniós jogi rendelkezést az Európai Unió egészében önállóan és egységesen kell értelmezni, figyelembe véve a rendelkezés összefüggéseit és a kérdéses szabályozás célját (lásd: 2013. december 5-i Vapenik ítélet, C-508/12, EU:C:2013:790, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

119 Mivel az 575/2013 rendelet nem a tagállami jogokra való utalás útján határozza meg az „egyetemleges felelősség” és a „garancia” fogalmát, úgy kell tekinteni, hogy önálló uniós jogi fogalmakról van szó.

120 A felülvizsgálati testület véleményében a CEBS-iránymutatásban szereplő értelmezésre hivatkozott.

121 E tekintetben a CEBS-iránymutatás 19. pontja helyesen jegyzi meg, hogy a 2006/48 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt feltétel, amelynek szövegezése megegyezik az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglaltakkal, különböző helyzeteket vázol fel, vagyis lehet szó a központi szerv által a kapcsolt szervezetek kötelezettségeiért vállalt garanciáról, a központi szerv és a kapcsolt szervezetek közötti kölcsönös garanciavállalásról, vagy a csoporton belüli kölcsönös garanciavállalásról, abban az értelemben, hogy a kapcsolt szervezetek egymás kötelezettségeiért is garanciát vállalnak.

122 A CEBS-iránymutatás 20. pontjában a CEBS lényegében azt fejti ki, hogy a kötelezettségek tekintetében garancia vagy egyetemleges felelősség vállalása azt feltételezi, hogy „az alkalmazott eljárások […] biztosítják azt, hogy a csoporton belül a szavatolótőke vagy a likviditási eszközök gyors áthelyezése se jogi, se gyakorlati akadályokba ne ütközzön, annak biztosítása érdekében, hogy a központi szerv és kapcsolt intézményeinek hitelezői felé fennálló kötelezettségeket teljesíteni lehessen”, valamint „[a] csoportnak a maga egészében képesnek kell lennie arra, hogy a meglevő mechanizmusok alapján a rendelkezésre álló források felhasználásával a szükséges támogatás nyújtásáról gondoskodjon”.

123 Meg kell állapítani, hogy a CEBS értelmezésének e második aspektusa nem fogadható el teljes egészében, legalábbis olyan körülmények között, amikor az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdése a) pontjának alkalmazására az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjában szereplő hivatkozás alapján kerül sor.

124 A CEBS álláspontjának elfogadása ugyanis egyenértékű lenne azzal, mintha az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt feltételt az anyavállalatok és leányvállalataik közötti tőkeátadásra vonatkozó feltétellel összefüggésben értelmeznénk annak érdekében, hogy a leányvállalatok egyedi alapon mentesülhessenek a prudenciális követelmények teljesítésének kötelezettsége alól. E feltétel korábban a 2006/48 irányelv 69. cikkében szerepelt, jelenleg pedig az 575/2013 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének a) pontjában található, amely „a szavatolótőke haladéktalan átadásának vagy a kötelezettségek anyavállalat általi visszafizetésének jelentős gyakorlati vagy jogi [akadályának]” hiányát követeli meg.

125 Márpedig rá kell mutatni egyrészt arra, hogy e két rendelkezés, vagyis az 575/2013 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének a) pontja, illetve 10. cikke (1) bekezdésének a) pontja szövegezésében eltér, ami azon értelmezés ellen szól, hogy a jogalkotó által egy bizonyos típusú helyzetre, azaz az anyavállalat és a leányvállalatai közötti viszonyokra alkalmazott fogalmak egy más típusú helyzetre, azaz valamely központi szerv és a kapcsolt intézmények közötti viszonyokra is kiterjeszthetők.

126 Másrészt ezen értelmezés ellentétes lenne az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának célkitűzéseivel.

127 Amint ugyanis az a fenti 58–63. pontban kiemelésre került, az alaprendelet és az SSM-keretrendelet kontextusában a csoport fogalmának meghatározása különösen azt a célt szolgálja, hogy lehetőséget biztosítson az EKB számára azon kockázatok azonosítására, amelyek egy adott hitelintézetet nem saját tevékenységéből, hanem abból adódóan veszélyeztethetnek, hogy valamely csoport tagja. Márpedig, amennyiben a csoporton belül létezik a szavatolótőke és a likviditási eszközök átadására vonatkozó kötelezettség annak érdekében, hogy a hitelezők felé fennálló kötelezettségvállalásokat teljesítsék – függetlenül attól, hogy ez az átadás a CEBS által ismertetett módon történik-e, vagy sem –, bármely kapcsolt hitelintézményt veszélyeztető kockázat kiterjedhet azon csoport egészére, amelyhez tartozik, ami szükségessé teszi, hogy az EKB prudenciális felügyeletet gyakorolhasson a központi szerv és kapcsolt szervezeteinek összessége felett.

128 Ugyanezen oknál fogva a felperes arra alapított érve, amely szerint az 575/2013 rendelet logikai rendszeréből adódóan az e rendelet 10. cikkében biztosított kedvezményt kizárólag abban az esetben kellene biztosítani, amikor a prudenciális követelmények egyedi alapon történő alkalmazása semmilyen hozzáadott értéket nem jelentene, nem releváns, mivel a jelen ügyben egyedül az a kérdés, hogy létezik-e olyan csoport, amely az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának értelmében vett felügyelt csoportnak minősül, és a fenti 66–68. pontban kifejtett indokokra tekintettel annak megállapítása, hogy ilyen csoportról van szó, nem jelenti az 575/2013 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében szabályozott mentesség automatikus biztosítását a csoportot alkotó szervezetek számára.

129 Következésképpen az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának céljával, valamint az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontja szövegével is összhangban áll az a következtetés, hogy az utóbbi rendelkezésben foglalt feltétel teljesül, mivel a csoporton belül a szavatolótőke és a likviditási eszközök átadására vonatkozó kötelezettség áll fenn annak biztosítása érdekében, hogy a hitelezőkkel szembeni kötelezettségvállalásoknak eleget tegyenek.

130 Másodszor, ami ezen első feltételnek a jelen ügyre való alkalmazását illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a felülvizsgálati testület több indokot is felhozott annak igazolására, hogy e feltétel teljesült. Először is a CMF L.511-31. cikkében foglalt rendelkezéseit, másodszor a CNCM 1992. március 10-i 1–1992. sz. határozata (lásd a fenti 113. pontot) alapján fennálló, arra vonatkozó feltétlen

kötelezettségét, hogy a nehéz helyzetben lévő pénztárak érdekében beavatkozzon, harmadszor azt, hogy a CNCM és a CCCM rendelkezik mobilizálható forrásokkal, negyedszer a CCCM alapszabályát, és ötödször azt a körülményt, hogy korábban már előfordult, hogy a nehéz helyzetben lévő szervezetek rendkívüli támogatáshoz jutottak.

131 A felülvizsgálati testület által kiemelt első indokot – azaz a CMF L.511-31. cikkének szövegét –illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó bírósági gyakorlat értelmében a nemzeti törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések hatályát a nemzeti bíróságok által történő értelmezésük figyelembevételével kell megállapítani (lásd: 2015. szeptember 16-i Bizottság kontra Szlovákia ítélet, C-433/13, EU:C:2015:602, 81. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Mindazonáltal, az illetékes nemzeti bíróságok döntése hiányában, szükségszerűen a Törvényszékre hárul az a feladat, hogy az említett rendelkezések hatályáról határozzon.

132 A CMF L.511-31. cikkének szövegéből az említett központi szerveknek csupán azon kötelezettsége tűnik ki, hogy „meghozzanak minden szükséges intézkedést különösen annak érdekében, hogy ezen intézmények és társaságok mindegyikének, valamint a hálózat egészének likviditását és fizetőképességét biztosítsák”.

133 Meg kell állapítani, hogy a CMF L.511-31. cikkének szövege önmagában nem enged arra következtetni, hogy az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt feltétel teljesül, mivel az arra való hivatkozás, hogy meghozzák a „szükséges intézkedéseket” annak érdekében, hogy „az intézmények és társaságok mindegyikének, valamint a hálózat egészének likviditását és fizetőképességét biztosítsák”, túl általános ahhoz, hogy arra lehessen következtetni, hogy a csoporton belül a szavatolótőke és a likviditási eszközök átadására vonatkozó kötelezettség áll fenn a hitelezőkkel szembeni kötelezettségvállalások teljesítésének biztosítása érdekében.

134 Ezzel szemben az 1992. március 10-i határozat értelmezéséből kitűnik, hogy létezik szolidaritási mechanizmus a nehéz helyzetben lévő, vagyis az olyan pénztárak megsegítésére, amelyek nem tudnak eleget tenni a banki szabályozás feltételeinek, nem tudnak megbirkózni egy rendkívüli káreseménnyel, vagy kedvezőtlen helyzetben vannak, illetve működőtőkéjük negatív (2. cikk). Az is pontosításra kerül, hogy a beavatkozás történhet adott esetben kamattámogatással kiegészített kamattal terhelt előleg, támogatás, rendes kölcsön, illetve tagi kölcsön nyújtásának formájában vagy az adott szervezet kötelezettségeinek egészéért vagy részéért vállalt ingyenes garancia formájában (3. cikk). Végezetül, az is kitűnik, hogy bár a szolidaritási mechanizmus főszabály szerint regionális szinten működik, a pénztáraknak lehetőségük van arra, hogy országos szinten folyamodjanak segítségért (4. cikk), és ez esetben a CNCM-nek kötelessége beavatkozni a nehéz helyzetben lévő pénztár érdekében (5. cikk).

135 Ezen elemek tanúsítják, hogy a Crédit mutuel csoporton belül a szavatolótőke és a likviditási eszközök átadására vonatkozó kötelezettség áll fenn a hitelezőkkel szembeni kötelezettségvállalások teljesítésének biztosítása érdekében.

136 Ennélfogva pusztán azon tény alapján, hogy a Crédit mutuel csoporton belül létezik ilyen mechanizmus, az EKB alappal állapította meg, hogy az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt feltétel teljesült.

137 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, amennyiben valamely határozat egyes indokai önmagukban is a jogilag megkövetelt módon alátámasztják e határozatot, akkor a határozat alapját képező többi elemet érintő esetleges hibák semmi esetre sem érinthetik annak rendelkező részét (lásd ebben az értelemben analógia útján: 2001. július 12-i Bizottság és Franciaország kontra TF1 ítélet, C-302/99 P és C-308/99 P, EU:C:2001:408, 27. pont; 2006. december 12-i SELEX Sistemi Integrati kontra Bizottság ítélet, T-155/04, EU:T:2006:387, 47. pont). Ezen ítélkezési gyakorlat alapján a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy nincs szükség a felülvizsgálati testület véleményében kifejtett további indokok megalapozottságának vizsgálatára.

138 E megállapítást nem cáfolja a felperes ellentétes érvelése. Többek között a Conseil constitutionnel (alkotmánybíróság) 2015. február 6-i 2014-449 QPC. sz. határozatára való hivatkozás sincs hatással rá, mivel e határozat kizárólag a CMF azon rendelkezésének a francia alkotmánnyal való összeegyeztethetőségére vonatkozik, amely felhatalmazza az ACPR-t arra, hogy valamely biztosítótársasággal szemben portfóliójának átadását hivatalból elrendelje, ily módon e határozat irreleváns az azonos bankcsoporthoz tartozó kapcsolt intézmények közötti szolidaritási mechanizmus szempontjából.

139 A fentiekre tekintettel a második jogalap első részét el kell utasítani.

2) A második jogalapnak az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított, második részéről

140 A felperes arra hivatkozik, hogy az EKB tévedett, amikor azt állapította meg, hogy az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt feltétel teljesült.

141 Először is, a fizetőképesség és a likviditás fogalma kizárólag hitelintézetekre vonatkozóan értelmezhető, a CNCM pedig egyesület.

142 Másodszor, a hitelezők, a hitelminősítő intézetek és a szabályozók a CNCM-hez kapcsolt csoportok szintjén értékelik a fizetőképességet és a likviditást. A CNCM által közzétett beszámolók a különböző csoportok egyszerű összegzését jelentik és az e csoportok között fennálló gazdasági egység hiányában mesterséges jellegűek.

143 Harmadszor, a felülvizsgálati testület tévesen ítélte teljesítettnek ezt a feltételt a CMF L.511-20. cikke alapján, amely szerint „az L.511-31. cikk értelmében vett hálózathoz, valamint központi szervhez kapcsolt hitelintézetek és pénzügyi társaságok e törvény alkalmazásában azonos csoporthoz tartozónak tekintendők”. A felperes arra hivatkozik, hogy a „csoport” itt használt fogalma csupán a CMF alkalmazására vonatkozik, és az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt feltételek teljesítése szempontjából nem releváns. Hasonlóképp, sem a CMF L.511-31. cikke, sem a CNCM alapszabályának 25. cikke nem teszi lehetővé e második feltétel teljesülésének igazolását. Ugyanez vonatkozik az említett alapszabály 2. cikkére, valamint a CMF egyéb, az EKB által hivatkozott rendelkezéseire.

144 Az EKB és a Bizottság a második jogalap második részének elutasítását kéri.

145 Az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint „a központi szerv és az összes kapcsolt intézmény fizetőképességét és likviditását együtt, ezen intézmények összevont beszámolói alapján [kell] monitoroz[ni]”.

146 A fenti 102. és 103. pontban kifejtett indokok alapján e feltételt úgy kell értelmezni, mint amely két kritérium teljesülését igényli. Az első a csoport összevont beszámolójának megléte. A második az, hogy az összevont beszámoló alapján a csoportot alkotó szervezetek összességének fizetőképességét és likviditását prudenciális szempontból felügyeljék.

147 A felülvizsgálati testület véleményében úgy ítélte meg, hogy e feltétel mind a CNCM-nek a kapcsolt intézmények és a hálózat egészének likviditására és fizetőképességére vonatkozó CMF L.511-31. cikke alapján fennálló feladatai tekintetében, mind a CNCM alapszabályának 25. cikkének rendelkezései tekintetében teljesül.

148 A Törvényszék úgy véli, hogy ezt a megállapítást el kell fogadni.

149 Ami az első kritériumot illeti, azt teljesítettnek kell tekinteni, mivel a CNCM alapszabályának 25. cikke szerint annak igazgatótanácsa „elfogadja a [CNCM] éves beszámoló[ját], az országos szintű konszolidált beszámolót és e beszámolók alapján elkészíti a vezetőségi jelentést”.

150 A második kritériumot illetően rá kell mutatni, hogy a CMF L.511-31. cikke alapján a központi szervek „meghoznak minden szükséges intézkedést különösen annak érdekében, hogy ezen intézmények és társaságok mindegyikének, valamint a hálózat egészének likviditását és fizetőképességét biztosítsák”, valamint „képviselik a hozzájuk kapcsolt hitelintézeteket és pénzügyi társaságokat az [ACPR] előtt”. Ebből logikusan az következik, hogy a CMF felhatalmazza a CNCM-et arra, hogy a Crédit mutuel képviseletét a fizetőképességre és a likviditásra vonatkozó követelmények betartásának prudenciális felügyeletével megbízott hatóságok előtt ellássa.

151 Ami a felperes arra alapított érvelését illeti, hogy e feltétel nem teljesülhet azon oknál fogva, hogy a CNCM nem hitelintézet, azt a fenti 104. pontban kifejtett indokokra tekintettel el kell utasítani.

152 A fentiekre figyelemmel a második jogalap második részét el kell utasítani.

3) A második jogalapnak az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított, harmadik részéről

153 A felperes arra hivatkozik, hogy az EKB tévedett, amikor megállapította, hogy az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltétel teljesült.

154 A felperes úgy véli, hogy a CMF L.511-31. cikkében használt igen általános megfogalmazásra figyelemmel, a CNCM nem jogosult a hitelintézetek számára kulcsfontosságú területeken az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmében vett utasításokat adni a kapcsolt intézményeinek. Ilyen jogkör fennállásáról a jogalkotónak kifejezetten rendelkeznie kellett volna, mint ahogyan azt a BPCE csoport központi szervével kapcsolatosan a CMF L.512-107. cikkében megtette. A Crédit mutuelre alkalmazandó CMF L.512-56. cikkel történő összehasonlítás bizonyítja, hogy vele szemben nem rendelkezik ilyen hatáskörrel, a „szükséges intézkedések” CNCM általi meghozatala ugyanis nem foglalja magában az utasítások adásának lehetőségét. Ezenkívül, ezt a jogkört szerződéses úton sem ruházták a CNCM-re. Ami a CNCM-nek a CMF R.512-24. cikke alapján fennálló szankcionálási jogkörét illeti, a felperes arra hivatkozik, hogy abból nem következik, hogy a CNCM jogosult lenne a kapcsolt intézmények vezetőségének utasításokat adni. A CNCM alapszabályában szabályozott szankcionálási jogkörök pedig jogellenesnek tekintendők.

155 Az EKB, amelyet a Bizottság is támogat, a második jogalap harmadik részének elutasítását kéri.

156 Annak megállapítása érdekében, hogy az EKB helyesen állapította-e meg, hogy az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltétel teljesült, azt kell megvizsgálni, hogy a CNCM vezetősége jogosult-e utasításokat adni a kapcsolt intézmények vezetőségének.

157 A felülvizsgálati testület véleményében a CNCM-nek a CMF L.511-31. cikke alapján fennálló azon jogára hivatkozik, hogy meghozzon „minden szükséges intézkedést különösen annak érdekében, hogy ezen intézmények és társaságok mindegyikének, valamint a hálózat egészének likviditását és fizetőképességét biztosíts[a]”, valamint ugyanezen rendelkezés alapján ráháruló azon feladatára, hogy gondoskodjon „a megfelelő törvényi és rendeleti rendelkezéseknek ezen intézményekre és társaságokra történő alkalmazásáról, és adminisztratív, technikai és pénzügyi felügyeletet [gyakoroljon] szervezetük és vezetőségük felett”. Hangsúlyozta továbbá a Crédit mutuel pénztárainak azon kötelezettségét, hogy „tiszteletben tartsák a [CNCM] és azon regionális szövetség alapszabályát, eljárási szabályzatát, utasításait és határozatait”, amely szövetséghez a CMF R.512-20. cikke második albekezdése alapján „csatlakozniuk kell”. Végül kiemelte, hogy a CNCM rendelkezik szankcionálási jogkörrel. Egyrészt a CMF R.512-24. cikkére hivatkozott, amely lehetővé teszi a CNCM számára, hogy a hatályos

szabályozást megsértő pénztárral szemben „[a] figyelmeztetés, megrovás, [illetve] a kölcsönpénztárak jegyzékéből való törlés” szankciók valamelyikét alkalmazza, másrészt pedig a CNCM alapszabályának 10. és 25. cikkére, amely lehetővé teszi a CNCM számára, hogy valamely szövetséget kizárjon, megvonja bizalmát egy szövetség vagy pénztár elnökétől, vagy visszavonja egy ügyvezető igazgató megbízását.

158 E rendelkezések alapján három elem kapcsolódik össze: elsőként a CNCM azon feladata, hogy a csoport és az azt alkotó szervezetek likviditásáról és fizetőképességéről, valamint a törvényi és rendeleti követelmények tiszteletben tartásáról gondoskodjon, másodikként a kapcsolt intézmények azon kötelezettsége, hogy a CNCM utasításait teljesítsék, harmadikként pedig a CNCM-nek az említett szervezetekkel szemben fennálló szankcionálási jogköre. Az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltételt tehát teljesítettnek kell tekinteni.

159 E megállapítást nem cáfolja a felperes arra alapított érve, hogy a CNCM alapszabályából eredő utasítási jogkör jogellenes, mivel egyedül a CMF állapíthatna meg számára ilyen jogosultságot. E tekintetben elegendő rámutatni arra, amint azt a Conseil d’État (államtanács) 2016. december 13-i ítéletének 5. pontjában kiemelte – amelyre az EKB a tárgyalás során hivatkozott és amellyel kapcsolatban a felperes is megtehette észrevételeit –, hogy a CMF R.512-20. cikkének második bekezdése a hitelszövetkezetek számára előírja, hogy „tiszteletben kell tartaniuk a [CNCM] alapszabályát, eljárási szabályzatát, utasításait és határozatait”. Érdemes azt is megjegyezni, hogy ugyanezen ítélet 13. pontjában a Conseil d’État (államtanács) arra hívta fel a figyelmet, hogy „[a felperesnek] eleget kellett tennie az őt mint központi szervet megillető jogosítványai keretében eljáró [CNCM] kéréseinek”.

160 A fentiekre tekintettel a jogalap harmadik részét, és ennélfogva a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

2. A harmadik, a megtámadott határozat 3. pontjának jogszerűségére vonatkozó jogalapról

161 Harmadik jogalapjában a felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat, amennyiben pótlólagos szavatolótőke meglétét írja elő, téves jogalkalmazást és mérlegelési hibát tartalmaz, továbbá aránytalan.

162 Az EKB a jelen jogalap elutasítását kéri.

163 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet 4. cikkének (3) bekezdéséből kitűnik, hogy a prudenciális felügyeleti feladatok ellátása tekintetében az EKB a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. június 26-i 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 176., 338. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 73. o.; HL 2017. L 20., 1. o.), valamint az 575/2013 rendelet értelmében illetékes hatóságnak minősül.

164 A 2013/36 irányelv 97. cikke (1) bekezdésének a) pontja alkalmazásában „[a] 98. cikkben felsorolt technikai kritériumok figyelembevételével az illetékes hatóságok felülvizsgálják azokat a rendszereket, stratégiákat, eljárásokat és mechanizmusokat, amelyeket az intézmények az ezen irányelv és az 575/2013 rendelet betartására hoztak létre, és értékelik […] a kockázatokat, amelyeknek az intézmények ki vannak vagy ki lehetnek téve”.

165 Az „CET 1” alapvető tőkére vonatkozó minimumkövetelményeket, amelyet a hitelintézeteknek teljesíteniük kell, az 575/2013 rendelet 92. cikke (1) bekezdésének a) pontja határozza meg, amelynek értelmében: „[a] 93. és a 94. cikkre figyelemmel az intézményeknek mindenkor teljesíteniük kell a következő tőkekövetelményt: […] 4,5%-os [„CET 1”] alapvetőtőke-megfelelési mutató”.

166 Ehhez még hozzáadódik azon kötelezettség, amely a 2013/36 irányelv „Tőkefenntartási puffer kötelező tartása” című 129. cikkének (1) bekezdésében szerepel, amely rendelkezés előírja, hogy:

„A tagállamok előírják az intézmények számára, hogy az [575/2013 rendelet 92. cikkében megállapított tőkekövetelmények teljesítésére tartott [»CET 1«] alapvető tőkén felül [»CET 1«] alapvető tőkeelemekből álló tőkefenntartási puffert tartsanak, amelynek összege megegyezik az említett rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően – az említett rendelet első része II. címe szerint egyéni vagy összevont alapon – számított teljes kockázati kitettségük 2,5%-ával”.

167 Ezenkívül, az alaprendelet 16. cikke (1) bekezdése c) pontjának, valamint 16. cikke (2) bekezdése a) pontjának együttes olvasatából kitűnik, hogy abban az esetben, ha az EKB által lefolytatott felügyeleti felülvizsgálat alapján arra derül fény, hogy valamely hitelintézet szavatolótőkéje és likvid forrásai nem biztosítják a kockázatok megfelelő kezelését és fedezetét, az EKB megkövetelheti az adott hitelintézettől, hogy e minimum tőkekövetelményeken felüli szavatolótőkével rendelkezzenek.

168 A megtámadott határozat 3. pontjában az EKB 10,75%-ban határozta meg a „CET 1” alapvetőtőke-követelményt a felperes vonatkozásában. A szavatolótőke e mértékének igazolása érdekében az EKB többek között a felperesnek a Crédit mutuel csoportból való esetleges kilépéséből származó többletkockázatára hivatkozott, amelyre tekintettel az alaprendelet 16. cikke (1) bekezdésének c) pontja, valamint 16. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján pótlólagos szavatolótőke előírását tartotta indokoltnak.

169 E tekintetben az EKB a CNCM-en belül fennálló vitára hivatkozott, és megjegyezte, hogy ennek egy lehetséges kimenetele az, hogy a felperes távozik a Crédit mutuel csoportból.

170 Lényegében az EKB arra jutott, hogy egy esetleges szétválás háromféle következménnyel járhat a felperes számára. Először is, befolyással lenne az üzleti modelljére. E tekintetben utalt a Crédit mutuel csoport tagjai által támasztott növekvő versenynyomásra, amellyel ily módon a felperesnek szembe kellene néznie, és annak kétségességére, hogy különválása esetén is használhatná-e a Crédit mutuel védjegyet. Másodszor, a különválás a felperesre vonatkozó „CET 1” minimum-alapvetőtőkekövetelmény számítására is hatással lehetne, mivel a fejlett megközelítés helyett a sztenderd megközelítést lenne kénytelen alkalmazni, amely a rá vonatkozó tőkekövetelmények növekedésével járna. Harmadszor, egy ilyen esetleges szétválás a felperes likviditáskockázati profiljára is hatással lenne, mivel így elvesztené azt az előnyt, amelyet a Crédit mutuel csoportban működő szolidaritási mechanizmus jelent számára. Ez külső hitelminősítését, ebből következően refinanszírozási költségeit is érinthetné.

171 A jelen jogalap három részre osztható; az első rész a téves jogalkalmazáson alapul, azt feltételezve, hogy az EKB a felperes szerint valószínűtlen eseményt vett számításba, nevezetesen azt, hogy a felperes kiválik a Crédit mutuel csoportból, a második rész a pótlólagos szavatolótőke ezen valószínűtlen esetre tekintettel történt téves és aránytalan mértékű előírásán alapul, a harmadik rész pedig azon, hogy e pótlólagos szavatolótőke előírása „leplezett szankciónak” minősül.

a) A harmadik, arra alapított jogalapról, hogy az EKB tévesen vette figyelembe a felperes és a Crédit mutuel csoport szétválásának eshetőségét

172 A felperes azt rója fel az EKB-nak, hogy a Crédit mutuel csoportból történő esetleges kiválását vette alapul, és lényegében arra hivatkozik, hogy ez az eshetőség oly kevéssé valószínű, hogy annak figyelembevétele téves jogalkalmazást valósít meg a megtámadott határozatban.

173 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Crédit mutuel csoporttól való különválás a CMF rendelkezéseinek módosítását vonná maga után, amelyet sem a francia hatóságok, sem maga az EKB nem vett tervbe. Épp ellenkezőleg, az EKB mind 2014. november 10-i levelében, mind a megtámadott

határozatban a CNCM szerepének megreformálását és megerősítését támogatja. Ennélfogva önmagában az, hogy a felperes szándéka az lenne, hogy a Crédit mutuel csoport szerkezetét olyan kétpólusú struktúrává alakítsák, amelyben mindkét pólusnak megvan a maga központi szerve – e reformötlet hatóságok általi támogatásának hiányában –, nem indokolhatja a felperes kockázati profiljának módosulását.

174 Az EKB a harmadik jogalap első részének elutasítását kéri.

175 Mivel a felperes azt állítja, hogy az EKB tévesen alkalmazta a jogot, amikor számításba vette a Crédit mutuel csoporttól való különválásának eshetőségét, rá kell mutatni, hogy a 2013/36 irányelv 97. cikke (1) bekezdése a) pontjának a szövegezéséből kitűnik, hogy az EKB által folytatandó felülvizsgálat azon kockázatok felmérésére vonatkozik, amelyeknek az intézmények „ki vannak vagy ki lehetnek téve”, ami szükségképpen magában foglalja az olyan jövőbeli események figyelembevételét, amelyek a kockázati profiljukra kihatással lehetnek. Ennélfogva az EKB nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor egy jövőbeli esemény lehetséges bekövetkezésével számolt.

176 A felperes azon érvelése, amelyben felrója az EKB-nak, hogy annak ellenére vette figyelembe egy ilyen szétválás lehetőségét, hogy annak valószínűsége nem érte el a kellően szükséges mértéket, valójában arra irányul, hogy az EKB mérlegelési hibát követett el.

177 E tekintetben, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, összetett értékelések esetén az uniós hatóságok az uniós jog egyes területein olyannyira széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, hogy az uniós bíróságok által gyakorolt felülvizsgálat szükségképpen annak ellenőrzésére korlátozódik, hogy [az adott hatóság] betartotta-e az eljárással és az indokolással kapcsolatos szabályokat, a tényállás tárgyilag pontos-e, valamint nem követett-e el a tényállással kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hibát és hatáskörrel való visszaélést (lásd: 2010. szeptember 2-i Bizottság kontra Deutsche Post ítélet, C-399/08 P, EU:C:2010:481, 97. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

178 E széles mérlegelési jogkör gyakorlása mindazonáltal nem vonható ki a bírósági felülvizsgálat alól. Az uniós bíróságnak ugyanis nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és következetességét kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy a bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (lásd ebben az értelemben: 2007. november 22-i Spanyolország kontra Lenzing ítélet, C-525/04 P, EU:C:2007:698, 57. pont; 2008. november 6-i Hollandia kontra Bizottság ítélet, C-405/07 P, EU:C:2008:613, 55. pont).

179 Hasonlóképpen, ha valamely uniós hatóság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, az uniós jogrend által a közigazgatási eljárás vonatkozásában előírt biztosítékok tiszteletben tartásának még nagyobb jelentősége van. E garanciák közé tartozik különösen a hatáskörrel rendelkező intézmény azon kötelezettsége, hogy határozatait megfelelően indokolja. Az uniós bíróság csak így tudja vizsgálni a mérlegelési jogkör gyakorlásának alapjául szolgáló ténybeli és jogi elemek együttes fennállását (lásd ebben az értelemben: 1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. pont; 2010. szeptember 9-i Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ítélet, T-387/08, nem tették közzé, EU:T:2010:377, 31. pont).

180 Meg kell állapítani, hogy az EKB a jelen ügyben ilyen széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, tekintettel arra, hogy valamely hitelintézet „CET 1” alapvető tőkéjére vonatkozó követelményeknek a kockázati profiljával és az arra lehetséges befolyással bíró eseményekkel összefüggésben való értékelése igen összetett.

181 Következésképpen azt kell megvizsgálni, hogy az EKB nyilvánvaló mérlegelési hibát követett-e el azzal, hogy a felperesnek a Crédit mutuel csoportból való kiválását lehetségesnek tekintette.

182 A felperes által e szétválás valószínűségének cáfolására fő érvként azt hozza fel, hogy az kizárólag a francia hatóságok beavatkozásával, a CMF általuk nem támogatott módosítása útján következhetne be.

183 A felperes kétségkívül helyesen jegyzi meg, hogy a CMF L.511-30. és L.511-31. cikke együttes olvasatából az tűnik ki, hogy a CMF L.511-30. cikkében taxatív jelleggel felsorolt központi szervek egyikéhez csatlakoznia kell. Ebből szükségszerűen az következik, hogy a felperesnek a Crédit mutuel csoportból való szervezett kiválása esetén a CMF L.511-30. cikkét módosítani kellene annak érdekében, hogy belefoglalják azt a központi szervet, amelyhez a felpereshez tartozó hitelintézetek csatlakoznak.

184 Mindazonáltal kétségtelen, hogy a CMF elismeri a CNCM azon jogkörét, hogy kizárjon olyan szervezeteket, amelyek a Crédit mutuel csoporthoz tartoznak. Egyrészről, a CMF L.511-31. cikke ötödik bekezdésében lehetőséget biztosít a központi szervek számára, hogy „a törvényi és rendeleti rendelkezésekben szabályozott megfelelő szankciókat kiszabják”, valamint hatodik bekezdésében a hitelintézeti vagy tagszervezeti jogállás megszűnésének esetével kapcsolatban még egyértelműbben úgy fogalmaz, hogy arról „a központi szervezetnek értesítenie kell az [ACPR-t], amely dönt a szóban forgó intézmény vagy társaság engedélyéről”. Másrészről, a CMF R. 512-24. cikkéből kitűnik, hogy „a [CNCM] igazgatótanácsa a hatályos rendelkezéseket megsértő pénztárral szemben a következő szankciók egyikét szabhatja ki: […] a kölcsönpénztárak jegyzékéből való törlés”, e szankcionálási jogkör gyakorlásának szabályait pedig a CMF R. 512-25. cikke rögzíti. E jogkörről a CNCM alapszabályának 25. cikkében rendelkezik.

185 Márpedig, egyrészt, mivel a felperes szervezetét hitelszövetkezetek együttese alkotja, nem zárható ki, hogy ezen jogosítványt vele szemben gyakorolják.

186 Másrészt, a felperes nem vitatja, hogy a CNCM-en belül vita áll fenn, amelyről az EKB a megtámadott határozatban említést tesz. E tekintetben az EKB-nak címzett 2015. július 17-i levelében maga a felperes hivatkozik arra a jogellenes érdekeltségszerzés miatt, polgári jogi igény érvényesítésével tett feljelentésére, amelyet a Tribunal de grande instance de Paris (párizsi általános hatáskörű elsőfokú bíróság, Franciaország) mellett működő ügyésznél terjesztett elő, a CM11–CIC csoport és a CNCM közötti feltételezett összeférhetetlenségre tekintettel. Hasonlóképpen, az említett levél mellékletében a felperes kitér azokra az eljárásokra, amelyeket a Tribunal de grande instance de Paris (párizsi általános hatáskörű elsőfokú bíróság) és az EUIPO előtt indított annak érdekében, hogy töröltesse a Crédit mutuel nemzeti, illetve európai uniós védjegyet, amelyeknek a CNCM a jogosultja.

187 Tekintettel a felperes, a CNCM és a CM11–CIC csoport közötti viszony súlyos konfliktusokkal való terheltségére, a felperesnek a Crédit mutuel csoportból történő esetleges kiválása, még a CMF L.511-30. cikkének módosítása hiányában sem tűnik olyannyira valószínűtlennek, hogy az megalapozná az EKB nyilvánvaló mérlegelési hibáját.

188 A harmadik jogalap első részét ennélfogva el kell utasítani.

b) A harmadik jogalap második, arra alapított részéről, hogy az EKB téves és aránytalan értékelése folytán ítélte szükségesnek, hogy a felperes pótlólagos szavatolótőkével rendelkezzen

189 A felperes úgy véli, hogy az EKB tévesen és aránytalan módon állapította meg, hogy a Crédit mutuel csoportból való esetleges kiválása esetén pótlólagos szavatolótőkével kell rendelkeznie.

190 Az EKB a harmadik jogalap ezen részének elutasítását kéri.

191 Amint az a fenti 169. pontból kitűnik, az EKB azon következtetését, hogy a Crédit mutuel csoportból való kiválás negatív hatással lenne a felperes kockázati profiljára, aminek következtében pótlólagos szavatolótőkével kellene rendelkeznie, három kategóriába sorolható indokokkal támasztotta alá.

192 A Törvényszék úgy véli, hogy elegendő azon indokok megalapozottságát vizsgálni, amelyek a felperes likviditási kockázati profiljának változásán, illetve a szavatolótőkéjére alkalmazandó számítási mód megváltozásából eredő hatásokon alapulnak.

1) A Crédit mutuel csoportból való kiválás esetén a felperes likviditási kockázati profiljában bekövetkező változáson alapuló indok megalapozottságáról

193 A felperes azt állítja, hogy az EKB tévedett, amikor arra hivatkozott, hogy a Crédit mutuel csoporton belül működő szolidaritási mechanizmus elvesztése hatással lesz kockázati profiljára, mivel ilyen mechanizmus nem létezik. Úgy véli továbbá, hogy külső hitelminősítésének lerontása csupán igen korlátozott mértékben befolyásolná refinanszírozási költségeit, tekintettel kiváló belső gazdasági helyzetére. Lényegében azt hangsúlyozza, hogy kötelezettségvállalási mutatója jelentősen csökkent, ennélfogva refinanszírozása kevésbé függ a pénzpiacoktól. Következésképpen úgy véli, hogy minősítésének három fokozattal való lerontása csupán elhanyagolható következményekkel járna refinanszírozási költségei, illetve nettó eredménye tekintetében.

194 E tekintetben elegendő arra rámutatni, hogy ellentétben azzal, amit a felperes beadványaiban állít, és amint az a fenti 133. és 135. pontban megállapításra került, a Crédit mutuel csoporton belül létezik szolidaritási mechanizmus.

195 Ráadásul egy hitelminősítő intézetnek a felperesre vonatkozó jelentéséből, amelyet az EKB ellenkérelmének B.17. mellékleteként nyújtott be, kitűnik, hogy a felperes minősítése a Crédit mutuel csoportéhoz kapcsolódott. Ezenkívül, ugyanebben a jelentésben a hitelminősítő intézet a felperes hitelminősítésének meghatározása során figyelembe vette a Crédit mutuel csoporton belül működő szolidaritási mechanizmust.

196 Ennélfogva, a felperes kockázatiprofil-meghatározásának összetettségére tekintettel, az EKB nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor azt a következtetést vonta le, hogy e szolidaritási mechanizmusnak a Crédit mutuel csoportból való kiválással járó elvesztése negatív hatással lehet a felperes külső hitelminősítésére, és következésképpen a refinanszírozási költségeire. E tekintetben a felperesnek a hitelminősítésének lerontása révén jelentkező refinanszírozási többletköltségek mértékére vonatkozó véleménye annak bizonyítására sem alkalmas, hogy az EKB értékelése nyilvánvalóan téves.

2) A Crédit mutuel csoportból való kiválás esetén a felperes szavatolótőkéjére alkalmazandó számítási mód megváltozásából eredő hatásokon alapuló indok megalapozottságáról

197 A felperes arra hivatkozik, hogy a szavatolótőke számítására vonatkozóan a fejlett módszerről a sztenderd módszerre történő áttérés csupán a mérési eszközökben jelent változást, amely nem feleltethető meg azon működési vagy hitelkockázatok tényleges megváltozásának, amelyekkel szembe kell néznie. A felperes, bár elismeri, hogy a sztenderd módszerre való áttérés *de facto* a „CET 1” alapvetőtőke-követelmény növekedésével jár, úgy véli, hogy képes azzal megbirkózni. A megtámadott határozat, amennyiben az már mostantól pótlólagos szavatolótőke elkülönítésére kötelezné, megfosztaná pénzügyi kapacitása egy részének szabad felhasználásától, ezáltal aránytalan, és súlyos kárt okozna neki.

198 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az 575/2013 rendelet kétféle számítási módszert ismer a hitelintézetek minimális tőkekövetelményének meghatározására: az 575/2013 rendelet 111–141. cikkében szabályozott „sztenderd módszert”, amely a kockázat sztenderd módon történő mérésére szolgál, illetve az 575/2013 rendelet 142–191. cikkében szabályozott „fejlett módszert” vagy a „belső értékelési módszert”, amely a saját modellek használatát jelenti; e második módszer alkalmazhatóságához az 575/2013 rendelet 143. cikke alapján az illetékes hatóság engedélye szükséges.

199 Ezenkívül, mivel a felperes a pótlólagos szavatolótőke előzetes előírásának aránytalan jellegére hivatkozik, emlékeztetni kell arra, hogy az EUSZ 5. cikk (4) bekezdése szerint az arányosság elvének megfelelően az Unió intézkedése sem tartalmilag, sem formailag nem terjedhet túl azon, ami a Szerződések célkitűzéseinek eléréséhez szükséges. Az Unió intézményei az arányosság elvét a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról szóló – az EUM-Szerződéshez csatolt – jegyzőkönyvben foglaltak szerint alkalmazzák.

200 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az uniós jog általános jogelvei közé tartozó arányosság elve megköveteli, hogy az uniós intézmények aktusai alkalmasak legyenek az érintett szabályozással kitűzött jogszerű célok megvalósítására, és ne menjenek túl az azok eléréséhez szükséges mértéken, így amennyiben több alkalmas intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, és az okozott hátrányok a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd: 2016. május 4-i Philip Morris Brands és társai ítélet, C-547/14, EU:C:2016:325, 165. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

201 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy valamely intézkedés elfogadása során az ezen intézkedés arányosságára vonatkozó értékelést össze kell egyeztetni az uniós intézményeket esetlegesen megillető széles mérlegelési mozgástérrel (lásd ebben az értelemben: 2006. december 12-i Németország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-380/03, EU:C:2006:772, 145. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

202 A megtámadott határozatban az EKB érvelése lényegében három elem összekapcsolására épül. Először, a felperes a Crédit mutuel csoportból kiválva valószínűleg nem alkalmazhatná a fejlett módszert, így a sztenderd módszer használatára kényszerülne. Másodszor, e módszer alkalmazása szavatolótőkéjének leértékelésével járna. Harmadszor, ez alapján az EKB arra jutott, hogy a felperesnek megfelelő szavatolótőke-tartalék képzésével kellene felkészülnie erre a helyzetre.

203 A Törvényszék rámutat arra, hogy a felperes nem vitatja az EKB által felhozott első két elem megalapozottságát. Ezenkívül a felperes 2015. március 27-én az EKB-hoz intézett leveléből többek között az tűnik ki, hogy ő maga „CET 1” alapvetőtőke-mutatójának 2,8%-os csökkenését tartja valószínűnek e mutató számítása során a fejlett módszerről a sztenderd módszerre való áttérés esetén.

204 Mivel egyrészről, a fenti 183–187. pontban kifejtett indokok alapján az EKB joggal vette figyelembe azt az eshetőséget, hogy a felperes kiválik a Crédit mutuel csoportból, és másrészről a felek között nem vitatott, hogy a kiválás a felperes „CET 1” alapvetőtőke-mutatójának csökkenésével járhat, a pótlólagos szavatolótőke előírása ilyen eshetőségre való felkészülés céljából sem nyilvánvaló mérlegelési hibának nem minősül, sem nyilvánvalóan aránytalannak nem tekinthető.

205 A fentiekből következően mindazon indokok, amelyek a Crédit mutuel csoportból való kiválás esetén a felperes likviditási kockázati profiljában bekövetkező változásokon, valamint a szavatolótőkéjére alkalmazandó számítási módszer megváltozása okozta hatásokon alapulnak, a jogilag megkövetelt módon alátámasztják azt, hogy az EKB pótlólagos szavatolótőke elkülönítését írja elő. Ennélfogva nincs szükség a megtámadott határozat azon indokai megalapozottságának vizsgálatára, amelyek a Crédit mutuel csoportból történő kiválásnak a felperes üzleti modelljére gyakorolt hatására vonatkoznak.

206 Következésképpen a harmadik jogalap második részét el kell utasítani.

c) A harmadik jogalap harmadik, arra alapított részéről, hogy a pótlólagos szavatolótőke előírása leplezett szankciónak minősül

207 A felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozatban a „CET 1” alapvető tőkéjére vonatkozó előírás valójában leplezett szankció, amit meglátása szerint „büntetési” célból szabtak ki rá amiatt, hogy felhívta az EKB figyelmét a Crédit mutuel csoportban uralkodó helyzetre.

208 Az EKB tagadja, hogy a felperes „CET 1” alapvető tőkéjére vonatkozó értékelése leplezett szankció volna.

209 Rá kell mutatni, hogy a felperes ezen érvelésével lényegében azt állítja, hogy a megtámadott határozat hatásköri visszaélést valósít meg.

210 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a hatáskörrel való visszaélés fogalma arra a helyzetre utal, amikor valamely közigazgatási hatóság a hatásköreit olyan cél érdekében gyakorolja, amely eltér attól a céltól, amelyre tekintettel ezen hatáskörökkel felruházták. Valamely határozat csak akkor valósít meg hatáskörrel való visszaélést, ha objektív, releváns és egybevágó valószínűsítő körülmények alapján ilyen célból hozott határozatnak tűnik (1990. november 13-i Fedesa és társai ítélet, C-331/88, EU:C:1990:391, 24. pont; 2001. október 9-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-400/99, EU:C:2001:528, 38. pont). Továbbá, ha egynél több célt követ a határozat meghozatala – még ha az érvényes indokai mellett nem megalapozott indokon is alapszik –, ez nem valósít meg hatáskörrel való visszaélést, feltéve hogy a lényegi célt nem hanyagolja el (1954. december 21-i Olaszország kontra Főhatóság ítélet, 2/54, EU:C:1954:8, 103. o.; 2005. szeptember 21-i EDP kontra Bizottság ítélet, T-87/05, EU:T:2005:333, 87. pont).

211 Az alaprendelet 16. cikkének (2) bekezdésében szabályozott hatáskörök EKB-ra való átruházásának célja – a fenti 160 kifejtettek szerint – többek között azon helyzetek orvoslása, amelyekben a hitelintézetek szavatolótőkéje és likvid forrásai nem biztosítják a kockázatok megfelelő kezelését és fedezetét.

212 Márpedig, egyrészt a jelen jogalap első két részének vizsgálatából kitűnik, hogy az EKB e céllal összhangban élt hatáskörével. Másrészt, a felperes nem hoz fel a fenti 206. pontban ismertetett ítélkezési gyakorlat értelmében vett objektív, releváns és egybevágó valószínűsítő körülményeket arra nézve, hogy szankcióként került volna sor szavatolótőkéje meghatározására.

213 Ennélfogva a jogalap harmadik részét, és következésképpen a harmadik jogalapot teljes egészében, valamint a jelen keresetet is el kell utasítani.

IV. A költségekről

214 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A jelen ügyben a felperest, mivel pervesztes lett, az EKB kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeinek viselésén kívül az EKB részéről felmerült költségek viselésére.

215 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket. A Bizottság tehát saját maga viseli költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Crédit mutuel Arkéa viseli saját költségeit, valamint az Európai Központi Bank (EKB) részéről felmerült költségeket.

3) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Prek Buttigieg Schalin

Berke Costeira

Kihirdetve Luxembourgban, a 2017. december 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I. A jogvita előzményei 1

II. Az eljárás és a felek kérelmei 4

III. A jogkérdésről 4

A. A kereset elfogadhatóságáról 4

1. A felperes képviselőinek adott meghatalmazás szabályszerűségéről 5

2. A felperesnek a megtámadott határozat 1. pontjával szembeni kereshetőségi jogáról 5

3. A felperesnek a megtámadott határozattal szembeni eljáráshoz fűződő érdekéről 6

B. Az ügy érdeméről 6

1. A megtámadott határozat 1. pontjának jogszerűségére vonatkozó első és második jogalapról . 7

a) Az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának teleologikus és rendszertani értelmezéséről 8

b) Az első, arra alapított jogalapról, hogy a CNCM nem minősül hitelintézetnek 11

1) Arról, hogy az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontjának c) alpontja alapján a központi szervnek szükségképpen hitelintézetnek kell-e minősülnie 11

2) Arról, hogy a központi szerv hitelintézetként történő minősítése az 575/2013 rendelet 10. cikkéből következik-e 12

c) A második, arra alapított jogalapról, hogy nem létezik az SSM-keretrendelet 2. cikke 21. pontja c) alpontjának, valamint az 575/2013 rendelet 10. cikkének értelmében vett felügyelt csoport 14

1) A második jogalap első, az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésére alapított részéről 14

2) A második jogalapnak az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított, második részéről 18

3) A második jogalapnak az 575/2013 rendelet 10. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított, harmadik részéről 19

2. A harmadik, a megtámadott határozat 3. pontjának jogszerűségére vonatkozó jogalapról 20

a) A harmadik, arra alapított jogalapról, hogy az EKB tévesen vette figyelembe a felperes és a Crédit mutuel csoport szétválásának eshetőségét 21

b) A harmadik jogalap második, arra alapított részéről, hogy az EKB téves és aránytalan értékelése folytán ítélte szükségesnek, hogy a felperes pótlólagos szavatolótőkével rendelkezzen 23

1) A Crédit mutuel csoportból való kiválás esetén a felperes likviditási kockázati profiljában bekövetkező változáson alapuló indok megalapozottságáról 24

2) A Crédit mutuel csoportból való kiválás esetén a felperes szavatolótőkéjére alkalmazandó számítási mód megváltozásából eredő hatásokon alapuló indok megalapozottságáról 24

c) A harmadik jogalap harmadik, arra alapított részéről, hogy a pótlólagos szavatolótőke előírása leplezett szankciónak minősül 25

IV. A költségekről 26